

Publicerad 2007-06-14 10:37 av Evelina Freidn

Kort novell av egen upplevelse. Skrivuppgift från skapande-skrivandekursen. Allt kretsar runt brevet.

Minnen kan alltid jaga ifatt oss..

Från en annan del

Det låg i hennes hand. Vitt och slätt, lite nött i kanterna efter färden. Hennes ögon synade föraktfullt brevet. Bävade för innehållet. Hon orkade inte läsa, orkade inte med den självrannsakan hon skulle bli tvungen att genomgå. Brevet kom långt bort ifrån, från ett annat land, en annan tid av hennes liv, Ja, nästan en annan värld. Hon hade förträngt den platsen. Låtsats som om den inte fanns. Men nu stod dess namn tryckt med stämpel över frimärket, och dess minnen bröt sig våldsamt in i henne. Det gjorde ont. Snabbt, i ett sista desperat försök, stoppade hon undan brevet underst i tidnings- högen. Hon ville inte ha det. Ville inte öppna det. Där under tidningarna skulle det förintas, luckras upp och aldrig komma tillbaka för att plåga henne. Hon stirrade en lång stund på tidningarna, som om högen skulle sjunka ihop och bli lägre.

Det blev den inte. Hon slog bort blicken och såg på ingenting, såg in i sig själv. Det var hon själv som hade handlat fel. Det visste hon. Våndan brevet gav henne var självförvållat. Avsändaren var en ensam själ. En man som hon hade lovat mycket, alldeles för mycket.

Hon knep ihop ögonen och försökte skaka av sig känslan av skuld. Men den bara växte, lade sig som en klump i halsen. I ett svep hävde hon ner tidningarna på golvet. Plockade upp brevet och öppnade det varsamt. Försiktigt drog hon fram ett foto. Hon såg länge på det, studerade ansiktena som fanns på det. Fotot föreställde henne själv tillsammans med honom. De såg lyckliga ut med armarna om varandra. Han hade skickat det för att få henne att minnas. Skickat det för att få henne förstå vad bra de hade och ge henne skuld-känslor så hon skulle komma tillbaka. Han trånade efter henne, var desperat. Det var som om hans långa armar försökte greppa tag i henne och dra henne tillbaka över kontinenterna. Hon kände hans klibbiga händer greppa tag om henne handleder och dra i henne hårt. Hon skrek och slet sig lös. Det var inte kärlek han hyste. Han behövde henne, begärde henne, för sin egen skull.

Hon tillät sig själv känna en gnutta smicker. Hon såg på mannen hon trott hon älskat. Minnena hon så länge förträngt kom tillbaka. De skulle ha kunna få det rätt bra ändå. Kanske så bra som hon någonsin skulle kunna få det. Hon smekte hans axlar med blicken. Åter ville hon ha hans armar om sig. Känna trygghet och värme. Höra honom säga att hon var hans allt. Att han skulle ta hand om henne, försörja henne.

Hon tvingade sig upp ur sina egna tankar. Hur skulle han kunna göra det? Det var hon som var den starka om dem två. Det var hon som var hans trygghet. Nej, det här var inte kärlek, det var rädsla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelina Freidn med Poeter.se id #15351 innehar upphovsrätten